

ΑΓΚΑΘΙΑ

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Τοὺς μυριστοὺς ἀνθούς σου τοὺς θωροῦσα
Μέσ' τὸ βαρὺ τὸ κρυόπαγο ἀνθισμένους
Καὶ ζωντανὴ παρθένα σὲ θαρροῦσα,
Περιτογύριστη ἀπὸ χίλιους πεθαμένους

"Οὐως, γλυκεὶα τώρ' ἄνοιξη μυρίζει,
Ποῦ νέα ζωὴ στὴν φύσην ὅλη δίνει
Ποῦ ἡ λεμονιὰ νυφοντυμένη ἀνθίζει
Καὶ τὸ ἀγιόκλημα τῆς μυρωδιές του χύνει.

Μὰ μόνη ἐσὺ, μὲ τ' ἄνθη σου φιχμένα,
Σιμά τους στέκεις παραπονεμένη
Σὰν πεθαμένη ἀμόλλευτη παρθένα,
Ποῦ τὸν περίζωσαν νεκροὶ ζωντανεμένοι.

ΝΙΝΟΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Δέν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ βαστάξω. Θὰ τῆς τὸ πῶ·
πῶς τὴν ἀγαπῶ, πῶς πεθαίνω. Τὴν ἀγαπῶ, εἶπα;
Θεὸς νὰ φυλάξῃ! "Επρεπε νὰ πῶ, τὴ θαυμάζω. Τὴ
θαυμάζω, σὰν τὸ δροσερὸ τὸ τραντάφυλλο ποὺ στολί-
ζει τὰ στήθια τῆς, σὰν τὸ πολύτιμο τὸ διαμαντι-
κὸ ποὺ ἀστράφτει στὰ κατάμαυρά της μαλλιά. Νὰ
τὴν ἀγαπήσω, γιατί; Γιατὶ νὰ σκοτωθῶ στὴν ἀγά-
πη; Τριγύρω της λαρροπετοῦν καὶ στενάζουν ἀμέ-
τρητοι μορφονοί. "Ας γονατίσουνε μπόρες της, κι' ἀς
τὴν ἀγαπήσουν αὐτοῖς. "Ας τῆς δώσουνε νιότη, δύ-
ναμη, χάρη. Ἔγώ ἀλλο νὰ τῆς δώσω δὲν ἔχω, παρὰ
θυμαρισμό καὶ λατρεία. "Άλλο μέσα μου δὲ νοιώθω
παρὰ τὸ μάγιο τῆς ὄμορφιᾶς, μάγιο ποὺ ἂν ἀπο-
τρελλαίνῃ τὸν ἀνθρωπὸ σὰν κοιτάζῃ ἐναν Παρθενῶνα,
ἐνα λουλούδι, ἢ ἐν' ἀστέρι, τὸν κάμνει ἀληθινὸ ποιη-
τὴ ὅταν ὀλοζώνταν τὴ βλέπῃ κοντά του. Νὰ τὴν
κοιτάξω, νὰ τὴ ζωγροφήσω στὸ νοῦ μου βαθιὰ καὶ
καθάρια, ὅσο μένει κοντά μου πρὶ νὰ φύγη, πρὶ νὰ
χαθῇ ἀπὸ μπρός μου μιὰ καὶ γιὰ πάντα.

"Αν τὶς γυναικεῖς ὁ Πλάστης τὶς καλλιτέχνησε, ἡ
κόρη αὐτὴ εἶναι δίχως ἀλλο τάξιστούργημά του.
Αφροδίτη μαρμαρένα τέτοιο ἀνάστημα ἔχει, ἔχει
καὶ τέτοιο λαιμό· τὴν ἔχει καὶ τὴν ἴδια τὴν προ-
τομὴ ποὺ μοὺ δικιμονίζει τὴ φαντασία. Μὰ τὸ δρο-
σερὸ τὸ χαμόγελο, τὰ μαργαριτάρενα τὰ δόντια

πίσω ἀπὸ τὰ μισάνοιγτα χεῖλη τὰ κερασένια, τὰ
μάτια τὰ ὄλοφωτα καὶ τὰ ὄλοχαρα, τοῦ κάκου!
Αφροδίτες μαρμάρινες δὲν τάχουν αὐτά.

"Ηθελκ νὰ τὴ φιλήσω, καὶ νὰ πεθάνω· νὰ μὴν
τάγκαπήσω, νὰ μὴν τὰ γυρέψω τὰ κάλλη της. Τὴ
λαλιά της νὰ μὴν τὴν ἀκούσω. Νὰ τῆς τὸ πῶ μόνο
πῶς τὴ θαυμάζω, τὴ λατρεύω, ἔπειτα νὰ τὴ φιλήσω,
καὶ νὰ πεθάνω.

* * *

Σὰ νὰ χαμογέλησε περονῶντας ἀπὸ σιμά μου,
ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν τὸ χορό. Σὰν τὶ νὰ διάβασε τάχα
στὸ πρόσωπό μου! Καὶ σὰν τὶ νὰ λέη μέσα της ὁ
μαριόλικος νοῦς της; Νὰ τὴν ἔνοιωσε ἄραγε τὴ φλό-
γα αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ ἀγάπη δὲν εἶναι, ποὺ εἶναι
ἀπλὴ λατρεία τῆς θείας της ὄμορφιᾶς; "Ας μὲ
νοιώσῃ, Θεέ μου, ἀς ἔμπη ὁ νοῦς της μέσα στὴν ὄ-
λοτρεμή μου καρδιά, νὰ τὴ λυπηθῇ καὶ νῦρθῃ
νὰ μοὺ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα! Τὶ τὴν πειράζει νὰ
μοὺ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα! Τὶ θὰ χάσῃ νὰ μὲ λούσῃ
μὲ τὴ θεία του τὴν πνοή! "Ελα, Χρυσή μου, ἔλχ
κοντά μου! Ἔγὼ νὰ σὲ σιμώσω, δὲν πρέπει. Θὰ
γελάσουν οἱ μορφονοί. Κατάλαβε τὸ ἀπὸ τὴ λα-
τρευτικὴ μου ματιά, πανώρηχ θεία μου, πῶς τὸ λαχ-
ταρῷ κατάβαθα νὰ σὲ νοιώσω σιμά μου, καταδέξου
με κ' ἔλα, καὶ φέρ· τα τὰ χεῖλη σου τὰ θεία
τὰ χεῖλη μου, ποὺ τρέμουν ἀπὸ τὴ λα-

τρείς της όμορφιάς σου. Νοιώσε με πώς άθως είναι, και άθως άπόλαυψη σου ζητώ.

Σκόνε γυρεύη άπό σιμωτερά νά περάσῃ. Έδω, στή σκοτεινή τη γωνία, τώρα ποὺ στροβιλίζουν οι άλλοι στὸν πρελλό τους χοού. "Ερχεται! Θεέ μου, δοξασμένος νά είσαι! "Ηχει! Τρέμω και λυώνω άπό τή θεία τή γυρά και τήν εύτυχία. Ναι, κόρη μου, είμαι ποιητής, ποιητής είμαι, και σὲ λατρεύω. Πώς σ' άγαπω, δέν τολμώ νά τὸ πῶ, σχι. Σὲ λατρεύω θυμώς, κ' ή λατρεία μου σ' ἔχει δεμένη μὲ κούρφια δεσμά. Ζύγωσε νά σου πῶ τήν λατρεία μου· οἵ σὲ κρυφομαχέψῃ ή δύναμη τῆς λαχτάρας μου κι' οἵ σὲ φέρη στὸ μοναχικό μου πλευρό. "Ετσι, νά τὸ βάλω τὸ χέρι μου γύρω στὸ χυτό σου λαιψό. ποὺ άλαβάστρινο δέν τόνε λέγω, νά μήν τόν αδικήσω. Κόρη μου! Σὲ λατρεύω, και σου δίνω αὐτό, τῆς καρδιᾶς μου τὸ αἷμα. Δέξου το τὸ φίλημ' αὐτό... Ηάρε την τώρα και τήν ζωή μου. "Εξητα χρόνια σὲ μιὰ στιγμή.

* * *

Τί εύτυχία, ποὺ δέν τήν άγάπησα! ποὺ τήν άμορφιά τη μπορώ νά τήν ξανδώ, και πάλε νά τή λατρεύω! Σκόνε κόπουσα πώς στή γείλη της άπάνω λαφροκόπισκαν κι άλλα φιλιά, όταν ξαναπήκηε στής τρέλλας τὸ στρόβιλο. Λαί τι μ' αὐτό; άς κλαίη τή μοίρα του ποὺ έσωσε νά τήν άγαπήσῃ!.. Ής τόσο τώρα ποὺ τήν ξαναβλέπω, τι είναι ποὺ μὲ κρυφοτρώει, τι είναι αὐτό τὸ φείδι ποὺ μέσ τὸ νοῦ μου κλωθογυρίζει και τόν ταράζει; Νά φύγω, νά φύγω, νά φύγω μήν τύχη κ' ή ζουλια προφθάσῃ και σταξη μέσα μου τὸ φαρμάκι της. Νά φύγω, πρὶ νά ξανάρθη σιμά μου, πρὶ νά τὸ νοιάση πώς ἔχει άνθρωπίνη σάρκα κι ό ποιητής, κ' ίσως πιὸ άδύνατη σάρκα, στήν άγάπη, στή ζουλια. Τρέμω, τρέμω, και νά φύγω. Νά πεταχτῷ στάνωγτά, νά λατρέψω τόν ουρανό, τάστερια του νά θυμάσω, τις Νεράδες τοῦ περιβολοῦ νά φιλήσω.

* * *

Γλύτωσα! Παρά λίγο νά μέ δέσουν τὰ μάγια της! Παρά λίγο νά μέ τρελάνη! Νά μήν ξαναπῶ! Νά μείνω στὸ περιβόλι, ν' ἀναπνέω τὸ μυροβόλο τάγερι, και τήν υπαρξή μου νά τή γλυκαίνω μὲ τή θυμηση τοῦ πρώτου και μοναχού μου φιλιού. Νά ζήσω πάλι μέσα σὲ κείνη τή θεία στιγμή, ἀντορώντας την, κι ὄνειρεύοντάς την. Τέτοια εύτυχία θυητάς νά μού τήν άρπαξῃ κανεὶς δέν μπορεῖ. Ζουλια νά τή φρεμακέψῃ δέ σώνει. Μέσα στή μονάζεια ή τή γέω, και τριγύρω μου ήτά τήν περεγώ, νά ξαναζώ και νά ξαναγκαίρουμαι, και νά γνωται παράδεισο ή ζωή μου.

* * *

"Αγ, τί βλέπω! κατεβαίνει σιγά άπό τόν έξω-

στη, περνάει άπό τις τρανταρυλιές, και σιμώνει! Βοήθη με, θεέ μου, μάρμαρο κάνε με και μέσα, νά μήν τήν πονέσω. Νά τή λατρεύω, άλλη μιά, ναί. Νά γονυτίσω μπρός της και νά τής τό πῶ πώς είναι θεή, άπό θεά θυμώς πιώτερο, σχι.

Κόρη μου, κόρη μου! Μ' ἀντάμωσες πάλι στής ζωῆς τὸ μοναχικό μονοπάτι, και λουλούδια μού τοστρωσες. "Ας σ' άγκαλιάσῃ πάλι ή τυραννίσμενη ψυχή μου. "Έλκ νά σὲ φιλήσω, έλκ νά τὰ κάψω τὰ γείλη σου μὲ τή φλόγα μου, έλκ νά τὸ νοιάσης άγάπη μου, πώς δέν είμαι πιά ποιητής, πώς άπλος άνθρωπος είμαι· πώς πιά δέ σὲ λατρεύω, μόνο φλογερή σ' άγαπω. Πώς καλλιτέχνης τοῦ Πλάστη κι ἀν είσαι, τὰ κάλλη σου κρύβουν τής ζωῆς τό μυστήριο.

Θεές γάρη κι ἀν ἔγγη, είσαι κορίτσι.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

A. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ «ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ»

Ο ἀνθρωπος, ο ὁποιος ἔγραψε τὰ Θαράσιμα είναι ποιητής και πρώτω πρώτω, ἄνευ ἄλλου, μού ἐπιβάλλεται νά τονίσω αὐτό τὸ πρᾶγμα, νά το θεωρήσω ώς κάτι τι δεδομένον, ἄν και δέν άγνοω ὅτι ή φύσις τοῦ τίτλου αὐτοῦ είναι περισσότερον ἀπὸ κάθε σέλλον σάριστος. Ενθυμηθείτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι μπορεῖτε νά προσθέσετε εἰς τὸ ἐπικεπτήριόν σας τόν τίτλον σας—ὅτι και ἀν είσθε—ζωγράφος ή ἐπιπλοποιός, ἵππότης οίνουδήποτε τάγματος, μαθητής τής Δ' Σχολείου, licencié ès lettres ή ἀλληλοτοπώλης, ούδέποτε θυμώς ποιητής—και ἀν είσθε και σᾶς γνωρίζουν ώς τοιούτον, η ἀν τὸ νομίζετε σεῖς μόνον· οι λατίνοι μὲ τήν αὐτήν λέξιν vates ωνόμαζον τόν μάντιν και τόν ποιητήν και ὁ μέγας Σολωμός ἐπροτίμησε τήν λέξιν προφήτης—μικρός προφήτης—διὰ νά γαρκυτηρίσῃ τήν ιδιότητά του. Δέν ήτα δύσκολον ούδε μέγια τὸ κατόρθωμα ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ή ποίησις είναι τὸ ὄλιγωτερον ἐπαγγελματικὸν ἀπὸ άλλα τὰ ἐπαγγέλματα και ιδιαιτέρως ἀπὸ άλλα τὰς άλλας καλλὰς τέχνας, μετά τῶν ὄποιών συνήθως, κατά συνήθητην, παρατάσσεται.

Εἰς ἓντα ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του ποιήματα ο Σημηριώτης ἐπιγράψει, ώς μόττο τὸ μεγάλο ἐκείνορθυμα: Τὸ πνεῦμα ὃπου θέλει πτεῖ! Θά γηθελα τήν φήσιν αὐτήν νά τήν ἔβλεπα ἐπὶ κεραλής ὄλοκλήρου τοῦ βιθλίου του και τότε, μὲ τόν ἔξ ίσου σημαντικόν τίτλον, τὰ Θαράσιμα, ήτα εἰχομεν ὅτι μᾶς ἐγκείζετο διὰ νά ἐννοήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ. Τὸ πνεῦμα ὃπου θέλει πνεῖ, η προσωπίζοτης δηλαδὴ τοῦ δημιουργοῦ καλλιτέχνου στηρί-